

Bizsizliğin Şiiri

– AdemOrhan · 29 Ocak 2012

Biz bu kentlere sığamadık bir türlü
yüreğimizde ejderhalar aldı süpürdü gözlerimizi alev alev
yenildik;
oysa çokça sevincimiz vardı sevmek adına!

Doğardı güneş,
mızrabı kırılırdı saçlarının gün gün
unutmak için uğraş vermektir aşk dedikleri şey,
oysa kelimeleri telaffuz dahi edemiyorduk!

Dışarıda üşüyen bir Haziran vardı
sen vardın, senli geceler vardı hiç unutulmayacak...

Şiirlerin vardı sınırsız yaz yağmurları gibi,
aşksızlıktan koruyan yüreğimi.
Dolunaylı gecelerde aynı anda düşünmek vardı birbirimizi
sonra ellerinde kalan saç tellerinden yuva yapmak düşlere
iki büyük kelime kadar, belki bir İstanbul daha yaratılır diye!

Her ölüm kendini seçerken,
her öykü kendi mezarını deşerken hece hece
anlatmaktan yorulmadığımız nice hikayeler, şarkılar, şiirler vardı
dilimizde.

Ama çok zaman kaybettik aldatmak için kendimizi.
İncittik,
kırdık her defasında birbirimizi.

Ve sonra öldük ikimizde bir şiirin son mısrasında.
El ele atıldık aynı yangına;
aynı yanmalara
aynı sonu belirsizliğe giden bir trenin vagonuna!

Güneşler beslediğin ayların hatırına,
hiç bakamadım gözlerine.

Gözlerin, gözlerim oldu gittiğin her yerde.

Nice sahillerde, mavi gök yüzlerinde, sokak aralarında,
caddelerde, yollarda , iş yerlerinde...
Sana gülümseyen göz bebeğin oldum sessizce
yüreğinin bir kenarında.

Giderek unutulduk kendi sevdamızda
giderek büyüttük hasretleri; bizsizliği yaza yaza defterlerin kenarına.

Bir gülün yandığı son mevsim oldu ağlamaların
gülüne ait bir gül beslediğimi dahi anlatamadım,
gözlerime yıkayıp ve öpüp ellerinden bir gece daha.

Çokça sevincimiz vardı;
çokça sevdamız...

Ama biz sığamadık aşkın bir kentine dahi;
kimsesiz, hasret sokaklarında kaldık öylece
anlatamadık gözyaşlarımızla kimseye..

Oysa ne çok sevmiştik ve de ne çok bağlanmış,
gitmelerin üzerinden geçe geçe!

Adem Orhan